

HOOFDSTUK 2

Door smalle gangen en steile trappen daalden ze af de diepte in. Het rook er muf en aan de wanden brandden toortsen die de smalle ruimtes verlichtten.

‘Weet je zeker dat hij te vertrouwen is?’ vroeg de man, die gekleed was in een witte toga. Door zijn grote passen had de kleine man, die achter hem liep, moeite om hem bij te houden.

‘Ja, zeker! Ik werk al jaren met hem. Hij is een machtig en rijk man, een groot kunstverzamelaar en afgestudeerd theoloog!’ zei hij zelfverzekerd. De kleine man sprak in hoog tempo en, zoals een echte Italiaan betaamd, gebaarde hij daarbij hevig met zijn handen en armen.

‘Dat zegt niets!’ sprak de man in de witte toga, die duidelijk nog niet overtuigd was.

‘Geloof me,’ antwoordde de Italiaan vol zelfvertrouwen. ‘Deze man is precies wat we nodig hebben. Hij is net als ons, en tevens een vrijmetselaar.’

‘Oké, maar is hij echt volledig te vertrouwen?’ en draaide zich plots om, waardoor hij zo abrupt tot stilstand kwam, dat de kleine Italiaan bijna tegen hem aan botste. ‘Hij zal een eeuwenlang geheim met zich mee moeten dragen!’ Hij keek de Italiaan strak in zijn ogen aan. ‘Dit geheim mag nooit en ten nimmer deze ruimtes uitkomen! Kan jij dit met zekerheid zeggen?’ Hij bleef hem recht in de ogen aankijken, speurend naar onzekerheid.

‘We sluiten een geheimhoudingsplicht af, een gezamenlijke erecode. De omerta!’ sprak de Italiaan, zonder ook maar één seconde met zijn ogen te knippen. ‘De straf die op het breken van deze erecode staat is bij hem bekend dus...’

‘Oké, je hebt me overtuigd,’ onderbrak de man in zijn witte gewaad hem. ‘De omerta zal hem inderdaad hardnekkig doen zwijgen!’ Hij trok een grimas alsof hij de pijn al kon voelen waarmee de gruwelijkheden gepaard zouden gaan mocht hij de omerta breken.

Beneden aangekomen stonden er twee beveiligers, die tot de tanden toe bewapend waren. Ze stapten opzij zodat, achter hen, een grote man zichtbaar werd.

HOOFDSTUK 4

‘Is het geregeld?’ sprak de oude man streng, die een monnikengewaad droeg waardoor het net leek of hij rechtstreeks uit de middeleeuwen was komen wandelen. Met zijn grijze lokken en karakteristieke gezicht stond hij uitdagend tegenover twee mannen te wachten op een antwoord.

‘We hebben precies gedaan wat je ons hebt opgedragen,’ sprak de man, die het dichtst bij hem stond. ‘We troffen inderdaad op de aangegeven locatie een put aan. Alleen moesten we de put wel vrijmaken van slib om de ingang te vinden, maar het is ons uiteindelijk gelukt!’ De man friemelde onderwijl nerveus aan zijn kraag. ‘De tunnel was nog in goede staat, maar we moesten hem wel verbreden om de verouderingsmachine erdoorheen te kunnen krijgen. In de kast die al in de burcht stond hebben we een geheime deur geplaatst, zoals je ons hebt opgedragen. Trouwens, hoe wist je eigenlijk van die oude vlucht-tunnel af?’

‘Geen vragen!’ siste de oude man hem toe. ‘Zoals we hadden afgesproken worden er geen vragen gesteld. Als jullie zo blijven doorzeuren dan gaat de deal niet door!’

De twee mannen schrokken zichtbaar van de blik die de oude man hen toewierp, maar dat weerhield ze er niet van om naar hun voor-schot te vragen.

‘Laat eerst maar eens zien of jullie wel geleverd hebben wat ik jullie heb opgedragen,’ gromde de oude man, en geschrokken liepen de mannen richting de put die goed verscholen lag tussen de bomen en struiken.

Eenmaal aangekomen klommen de drie mannen de put in via oude ijzeren beugels, die na al die jaren nog steeds goed aan de wand van de put vastgenageld zaten.

Beneden aangekomen rolde één van de twee mannen een groot rots-blok opzij, die lichter was dan deze op het eerste gezicht leek. Het rotsblok hadden ze van kunststof gemaakt, en wel op zo’n manier, dat het niet van echt te onderscheiden was.

Angela keek achterom en zag de twee mannen aan de bestuurderskant uit de auto springen, omdat het passagiersgedeelte voor een groot deel in het water stond.

Peter en René renden direct hun kant op. Boos zwaaiend met de armen omhoog.

Mark remde hard bij de bosjes, waar Jayson en Aafje uit moesten komen. Gehaast sprong hij uit de auto en pakte een grote dikke tak om de mannen op te wachten. De motor had hij laten draaien en de deuren opengezet. Gelukkig hoorde hij de stem van Jayson al, die tegen Aafje schreeuwde dat ze moest opschieten. Zijn stem echode vanuit de put.

‘Snel Jayson, ze komen eraan!’ schreeuwde Angela, die ook uit de auto was gestapt.

Peter en René waren nog maar op zo’n tweehonderd meter van de auto verwijderd en kwamen al snel dichterbij.

Angela stond als verstijfd naast de auto en zag uit haar ooghoeken, als in een ontknoping van een actiefilm, zich van alles afspelen: Mark die stoer met een stok aan het zwaaien was, Peter en René die ziedend van kwaadheid en met gebalde vuisten steeds dichterbij kwamen, en Jayson en Aafje die al struikelend en vallend tussen de bomen door, vanwege de angst om niet op tijd te zijn, aan kwamen rennen.

Het werd Angela allemaal te veel. Haar hoofd tolde en alle beelden draaide snel in het rond. Steeds sneller en sneller. Ze had moeite om te blijven staan tot alles zich plots in slow motion afspeelde. Het geluid werd gedempt en er was een hoge piep in beiden oren te horen, alsof er een bom vlak naast haar oor was afgegaan. Angst bekreep haar om het bewustzijn te verliezen.

De mannen waren nog maar op zo’n honderd meter afstand.

Angela kon de ademhaling van de mannen horen, alsof het van haar zelf was, en voelde plots iets langs haar oor suizen...

Het was de tak die van Mark afkomstig was, waar hij flink mee aan het rond zwaaien was om de twee mannen angst in te boezemen.

Links van haar hoorde ze het geritsel van de struiken, veroorzaakt door Jayson en Aafje, die zo snel mogelijk de auto probeerden te bereiken.